

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum Christo conueniat prædestinatum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

18. Licet natura humana sit extranea, non sufficit ut dici possit adoptata.

Quam certa sit praesentis dubij resolutio.

19.

Opinio Vasquez

20.

Hæc Christus ut homo est Filius Dei adoptivus, tantum damnata est in sensu Nestorij.

humanam secundum se esse extraneam & gratuito Dei dono unitam Verbo: dico tamen id non sufficere ut censeatur possit adoptata. 1. quia adoptio non convenit naturæ ut termino adoptionis. 2. ut possit illi tribui, ad hoc requiritur ut post unionem remaneat extranea; quod de humanitate Christi dici nequit, cum per gratiam unionis hypostaticæ enehatur ad unitatem personæ cum Verbo, & proinde non remaneat extranea Deo. Vltimus dico Christi humanitatem in nullo priori naturæ extitisse non unitam Verbo; cum existimem nullam aliam unionem intercessisse inter humanam naturam & Verbum præter eas quæ intercesserunt inter partes humanitatis & Verbum.

Constituto secundum communem sententiam quod Christus etiam secundum quod homo non sit Filius Dei adoptivus, sed naturalis, quaeritur quam certa sit ea Scholasticorum sententia: agendo scilicet de adoptione in sensu Scholasticorum, & supposita personæ unitate.

Vasquez disp. 89. cap. 6. censet ita esse certam ut opposita sit hæretica & damnata à Conc. Franciscordensi, quando damnatus est error Elipandis, quod variè conatur ostendere cap. 8. & 9. docetque Elipandum damnatum non quod diuideret in Christo personas, sed quod sentiret etiam in una persona Christum esse Filium Dei adoptivum in quantum est homo.

Porro Elipandum non sensisse cum Nestorio ex eo conijcit quod Carolus Magnus principem Catholicum per litteras sollicitavit ut conuocato Concilio sententia de adoptione Christi approbaretur: quod nullo modo ausus fuisset facere, si Nestorianam hæresim fouisset. 2. quod Patres Concilij longè aliter egissent contra illum si fuisset Nestorianus. 3. quod Patres & Pontifex non adducant testimonia ad probandam personæ unitatem. 4. idem ostendit ex confessione Elipandis.

Communius alij negant, dicentes solum damnatam fuisse illam propositionem, *Christus ut homo est Filius Dei adoptivus*, in sensu Nestorij, seu cum personarum diuisione; & quod Elipandus hæresim Nestorianam docuerit, licet latenter & sub alienis verbis, quod ex pluribus historicis ostenditur à recentioribus; qui id etiam ostendunt ex epistola Adriani & Concilij. videri possunt Suarez disp. 49. sect. 3. & Lorca disp. 84. qui id doctè ostendunt & argumenta Vasquez dissolunt.

QUESTIO XXIV.

De predestinatione Christi.

ARTICVLVS I.

Utrum Christo conueniat predestinationem esse?

I.

NOTANDVM S. Thom. hic simpliciter proponere num Christo conueniat esse predestinationem; seu, utrum in genere dici possit Christum predestinatum, non explicando predestinationis terminum. ad quam quaestionem

Resp. affir.

Quid predestinatio.

Respondet affirmatiuè: quod ut probet, præmittit predestinationem esse diuinam quandam præordinationem ab æterno, de his quæ per gratiam Dei faciendæ sunt in tempore. Nam præde-

stinatio, quæ est pars prouidentie, ut patet ex eodem S. Thom. 1. parte q. 23. est respectu operum gratiæ, hoc præmissis

Prob. conclusio S. Thom. vniò duarum naturarum inter se in Christo est maximum Dei donum, & maxima gratia ex libera Dei voluntate procedens; igitur id ab æterno est præordinatum & prædestinatum; ergo & Christus est prædestinatus. Posterior conseq. prob. prædestinatio vniòne debet censei prædestinatus terminus ex huiusmodi vniòne resultans; qui terminus est Christus, qui est compositum ex natura diuina & humana & substantia Verbi. Conf. hoc compositum non fuit ab æterno, sed per liberam Dei voluntatem incepit in tempore.

Ex discursu factò patet 1. S. Thom. præsentia articulo concludere Christo conuenire esse prædestinatum quoad esse seu existere: quamvis in solutionibus argumentorum quædam misceat quæ ad alias prædestinationes pertineant.

Patet 2. Christum absolute dici posse esse prædestinatum ad esse: quamvis enim ipsum suppositum Christi non fuerit prædestinatum ad esse, seu ut reciperet existentiam, utpote æternum & necessarium; tamen compositum ipsum ex natura diuina & humana non est æternum, sed incepit esse in tempore: nomen autem *Christus* optimè sumi potest pro huiusmodi composito, & reipsa sumitur in hac propositione, *Christo conuenit esse prædestinatus*; cum sumatur formaliter, quia actus mentis respiciens aliquem terminum facit ut talis terminus optimè possit formaliter accipi.

Patet 3. idem esse obiectum & terminum prædestinationis quæ aliquid prædestinatur ut sit, ipsum scilicet existere rei.

Quæri potest an sicut dici potest, *Christus est prædestinatus*; ita dici possit, *Filius Dei est prædestinatus* seu, *Verbum diuinum est prædestinatus*?

Resp. negatiuè, quia per talem propositionem designatur quod sit prædestinatum ut Filius Dei sit, seu habeat esse; quod falsum est, cum secunda Trinitatis persona non sit neque habeat esse per liberam Dei voluntatem & præordinationem, sed per æternam generationem. Conf. esse est Filio Dei necessarium & essenziale, unde non cadit sub prædestinationem.

D V B I V M I.

Utrum dici possit Verbum vel Filius Dei prædestinatus ut sit homo?

DVPLEX est hæc de re sententia. Prior negat. Durand. dist. 7. q. 3. Becanus cap. 19. q. 1. concl. 3. & alij.

Posterior asserit, ita plures quos citat Vasq. disput. 92. cap. 3. quos sequitur Suarez disp. 50. sect. 1. concl. 4.

Questio videtur esse de nomine: constat enim Filium Dei nullo modo subiectum esse diuinæ gubernationi, nullamque ei factam fuisse gratiam per hoc quod natura humana illi fuerit copulata: unde nullo modo dici debet prædestinatus ad hoc ut esset homo, si hæc ad rationem prædestinationis requirantur. Potest verò dici si non requirantur, sed ad hoc ut aliquid dicatur prædestinatum, sufficiat ut in tempore ex libera Dei voluntate acquiratur nouus terminus ordinis supernaturalis, qui vniatur subiecto quod dicitur prædestinari, etiam si nulla per hoc gratia fiat ei quod dicitur prædestinari.

Quia

Quia verò iuxta communem conceptum prædestinationis videtur illo nomine significari prædestinatum ordinari ad aliquod beneficium recipiendum, prior sententia videtur magis amplectenda.

Conf. cum prædestinatio sit pars diuinæ providentiæ, subiectum prædestinationis videtur subijci diuinæ providentiæ & gubernationi, cui non subijciatur Filius Dei.

Notandum tamen dici posse prædestinatum esse ut Filius Dei esset homo, & ut fieret homo; quia per similem propositionem non designatur Filium esse subiectum prædestinationis, sed prædestinari unionem humanæ naturæ cum illo, ex qua resultet Deus homo & homo-Deus. Conf. Filius Dei in tempore factus est homo; ergo ab æterno est prædestinatus ut esset homo.

D V B I V M II.

Utrum Christus possit dici prædestinatus ad gloriam & alia dona gratiæ?

NEGANT aliqui. Alij probabilius affirmant; quia hæc dona gratiæ liberè à Deo in tempore sunt concessa Christi humanitati; igitur nihil obstat quo minus Christus dici possit ad hæc prædestinatus, cum illi ut subsistenti in natura humana ex gratia sint concessa. Hinc dici potest prædestinatus, ut esset caput Ecclesiæ, ut esset iudex viuorum & mortuorum, &c.

Dices 1. hæc & similia non sunt id quod est supremum in Christo.

Resp. id non obstat; inde enim solum sequitur non esse primum terminum prædestinationis, non verò non posse vllō modo dici terminum prædestinationis, cum aliquid non desinat esse donum gratuitum ex eo quod non sit supremum & perfectissimum quod in aliquo reperitur.

Dices 2. illa erant debita Christo ratione unionis hypostaticæ naturæ humanæ cum Verbo.

Resp. hoc debitum solum fuisse morale; quod non obstat quod minus dici possint prædestinatus, & similiter Christus ad illa prædestinatus.

Ex dictis sequitur huiusmodi dona non solum in radice censei prædestinata, scilicet in vnione hypostatica, quam sequebantur tanquam morales proprietates; sed etiam in seipsis. facile etiam apparet horum prædestinationem in Christo non esse primariam, sed secundariam.

Petes 1. an natura humana in Christo dici possit prædestinata ad gloriam? Resp. negatiue. quia prædestinari ad gloriam est dirigi in salutem & ad claritatem Dei contemplationem, & per consequens ad actionem; id autem est suppositi; & proinde ipsum suppositum est quod prædestinatur ad gloriam, non verò natura, quamuis suppositum non nisi ratione naturæ prædestinetur.

Petes 2. an Filius Dei dici possit prædestinari ad gloriam?

Suppono non debere ita dici, si subsit periculum Arianiismi, & quod ex tali modo loquendi oriretur suspicio quod Filius in propria natura esset minor Patri, & quod ex dono eiusdem gratuito gloriam & beatitudinem consequeretur. Si absit periculum, quibusdam videtur posse dici saltem per communicationem idiomatum & virtute syllogismi expositiorij: Hic homo prædestinatus est ad gloriam; hic homo est Filius Dei; ergo Filius Dei prædestinatus est ad gloriam.

Alijs videtur negandum: inter quos videtur quaestio de nomine. Constat enim nullam gratiam fieri Filio Dei, quod in natura sibi vnita recipiat gloriam & alia gratiæ dona, & proinde non potest dici hac ratione prædestinatus.

2. Si prædestinatio solum dicat destinationem & præfinitionem alicuius ad aliud, Filius Dei dici potest prædestinatus ad gloriam.

3. Si Filius Dei sumatur materialiter, dici potest prædestinatus ad gloriam; quia suppositum Filij Dei subsistens in natura humana ordinatur ad gloriam ratione illius naturæ: quia tamen in simili propositione ille terminus *Filius Dei* videtur magis propriè sumi formaliter, ut in simili diximus in explicatione articuli de subiecto huius propositionis; *Christus est prædestinatus*; ideo probabilius videtur quod in rigore dici non possit Filium Dei prædestinari ad gloriam.

Ad syllogismum expositiorij Resp. negando consequ. quia ab acceptione materiali illius termini, *Filius Dei*, in minori; transitur ad formalem in consequente, & ita sunt quatuor termini.

D V B I V M III.

Utrum natura dici possit prædestinata ad unionem hypostaticam?

RESP. breuiter posse. tenet Scotus dist. 7. q. 3. & plures alij tam antiquiores quam recentiores, quibus consentit S. Thom. distinct. 10. q. 3. quaestiuicula 1.

Colligitur ex August. lib. de prædestinatione sanctorum cap. 15. *Prædestinata est ista natura humana tanta & tam celsa & summa subiectio, ut quod alijs attolleretur non haberet.*

Ratio est quod hæc vnio sit maximum Dei donum naturæ humanæ in tempore collatum, ad quod proinde recipiendum natura humana dici potest ab æterno prædestinata.

Dices prædestinari non conuenit naturæ, sed personæ; ergo natura humana non potest dici prædestinari ad vnionem hypostaticam. ita videtur ratiocinari S. Thom. hic ad 2. si solutio conferatur cum argumento.

Resp. negando antec. vniuersaliter acceptum: quamuis enim prædestinari ad operationem non conueniat naturæ sed supposito, potest tamen conuenire naturæ prædestinari ad vnionem, quæ neque est actio, neque actionis principium: quemadmodum enim in tempore ipsa natura vnitur, & ex vnione sui cum Verbo maximam recipit gratiam: ita potest dici ab æterno ad illam vnionem prædestinata.

Quidquid sit de solutione illa secundi quam varij variè explicant, est quæ satis difficilis, S. Thomas aperit nobiscum sentit in 3. loco citato.

ARTICVLVS II.

Utrum hæc sit falsa, Christus secundum quod homo, est prædestinatus esse Filius Dei?

RESPONDET negatiue: ex eo quod natura humana in Christo ex Dei dono vnita sit Dei Filio; ergo ratione naturæ humanæ conuenit Christo

Videtur
quaestio de
nomine.

10.

Et melius
negatur.

Resp. affir.
Scot.
Gabriel.
S. Thom.
11.

Aug.

Obiectio.

Soluitur.

12.
Licet non
conueniat
naturæ præ-
destinari ad
operationem;
conuenit
tamen præ-
destinari
ad vnionem.

Resp. neg.

Christo